

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Z. M.**, zastoupeného Mgr. Luďkem Růžičkou, advokátem se sídlem Havlišova 15, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4 (dříve: Celní ředitelství Brno, se sídlem Koliště 21, Brno), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 12. 2012, č. j. 29 Af 148/2011 – 91,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobami u Krajského soudu v Brně domáhal přezkoumání a zrušení celkem 122 tam specifikovaných rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2011 (č. j. 2804-2 a násl./2011-010100-21), kterými byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti celkem 122 platebním výměrům Celního úřadu Břeclav ze dne 24. 11. 2010 (č. j. 25582 a násl./2010-021100-021). Uvedenými platebními výměry celní úřad stěžovateli za dovezené zboží (vyčíslené množství litrů automobilového benzinu Eurosuper 95 či motorové nafty) vždy jednotlivě a konkrétně vyměřil clo, spotřební daň a DPH v odpovídající výši. Žalovaný se ztotožnil se závěrem celního úřadu, že jednotlivé celní dluhy vznikly v období od 26. 7. 2003 do 4. 11. 2003 v důsledku odnětí zboží celnímu dohledu, přičemž stěžovatel ve funkci referenta obchodního zboží na celním úřadě se svým jednáním (vědomé odnětí zboží celnímu dohledu a nezaplacení cla, DPH i spotřební daně) podílel na tom, že došlo dle ust. § 240 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona,

v tehdy platném znění (dále jen „celní zákon“) ke vzniku těchto jednotlivých celních dluhů. Takto se stěžovatel stal společným a nerozdílným dlužníkem ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona. Ostatně i za toto jednání byl stěžovatel rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č. j. 39 T 10/2005 - 9474, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č. j. 5 To 85/2007 - 10646, shledán vinným ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a) a odst. 4 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v tehdy platném znění, a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) a c) trestního zákona, za což byl odsouzen podle § 148 odst. 4 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání deseti let nepodmíněně.

[2.] V žalobách podaných proti těmto rozhodnutím stěžovatel shodně namítal, že byl nesprávně aplikován § 268 odst. 3 celního zákona a v jeho případě nemohlo dojít k přetržení běhu prekluzivní lhůty pro vyměření cla. Dále namítal nepřezkoumatelnost uvedených rozhodnutí celních orgánů, jejich vnitřní rozpornost, nesrozumitelnost a také jejich protizákonnost, a to ve vztahu k vyměření spotřební daně, DPH i cla. V neposlední řadě nesouhlasil se způsobem, jakým byl zjišťován skutkový stav.

[3.] Krajský soud v Brně nejdříve usnesením ze dne 20. 11. 2012, č. j. 29 Af 148/2011 – 81, jednotlivá řízení zahájená na základě uvedených žalob stěžovatele spojil ke společnému řízení, vedenému nadále pod sp. zn. 29 Af 148/2011. V následně vydaném rozsudku žalobní námitky stěžovatele neshledal důvodnými, a proto žaloby podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodné. Krajský soud se tak ztotožnil s názorem celních orgánů, že nedošlo k prekluzi celního dluhu, neboť podle ust. § 268 odst. 4 celního zákona lhůty pro vyměření částky cla a její zapsání do evidence neplatí v případě, kdy tak nemohlo být učiněno v důsledku jednání majícího znaky trestného činu, přičemž stěžovatel byl za předmětné jednání již pravomocně odsouzen. Stejně tak neshledal důvodnými námitky nepřezkoumatelnosti, nesrozumitelnosti a protizákonnosti napadených rozhodnutí i postupu při zjišťování skutkového stavu, když dovodil, že žalovaný se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami (včetně námitky podjatosti).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4.] Stěžovatel v obsáhlé kasační stížnosti (doplněné podáním ze dne 10. 3. 2013) směřující proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně uplatňuje důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5.] Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] stěžovatel spatřoval zejména v posouzení klíčové otázky prekluze vyměřeného cla a daní a posouzení podmínek běhu či přetržení prekluzivní lhůty. Stěžovatel se neztotožňuje s právním názorem celních orgánů a krajského soudu ve věci samé, tj. že v jeho případě došlo k přetržení běhu prekluzivní lhůty a nedošlo tedy k marnému uplynutí prekluzivní lhůty. Uvedený právní názor stěžovatel považuje za věcně nesprávný a také za zcela nepřezkoumatelný, a proto v kasační stížnosti podrobně polemizuje jak s argumentací předestřenou v odvodněních (nesprávná aplikace i výklad příslušných ustanovení celního zákona), tak i se způsobem dokazování a hodnocení skutkového stavu ze strany krajského soudu, když např. neodůvodnil, proč neprovedl

veškeré stěžovatelem navrhované důkazy k doplnění skutkových zjištění. Nešlo přitom jen o důkazy, které byly provedeny již v daňovém řízení (např. výpověď svědka Z.).

[6.] Vedle výše uvedeného stěžovatel namítané vady řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského soudu z důvodu jeho nesrozumitelnosti a nedostatků v odůvodnění [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], spatřuje především ve způsobu, jakým krajský soud sám posoudil žalobní námitky stěžovatele nebo vyhodnotil způsob posouzení odvolacích námitek ze strany žalovaného, a to především ve vztahu k podané námitce podjatosti, porušení příslušných ustanovení Ústavy ČR a Listiny základních práv a svobod a rovněž k (ne)uplatnění zásady *in dubio mitius* na jeho případ.

[7.] Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V závěru svého podání stěžovatel dal Nejvyššímu správnímu soudu na zvážení, aby přerušil řízení o kasační stížnosti a podal předběžnou otázku k Evropskému soudnímu dvoru (Soudnímu dvoru EU – pozn. NSS) ohledně souladu § 268 odst. 4 celního zákona s komunitárním právem.

[8.] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právním závěrem Krajského soudu v Brně i se způsobem, jakým se vypořádal s žalobními námitkami stěžovatele, které se do značné míry shodují s nyní předestřenými kasačními námitkami, a proto kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Konkrétněji se žalovaný vyjádřil pouze k „*některým podstatným aspektům procesního postupu při namítané podjatosti a posouzení prekluze pro vyměření celního dluhu*“, přičemž v prvním případě znovu zdůraznil důvody, které jej vedly k odmítnutí podané námitky podjatosti, v druhém případě pak reagoval na polemiku stěžovatele ohledně nesprávné aplikace § 268 odst. 3 celního zákona a konstatoval, že „*krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro uplatnění ust. § 268 odst. 4 celního zákona, avšak konstatoval i splnění podmínek pro aplikaci ust. § 268 odst. 3 celního zákona.* (...) *při aplikaci § 268 celního zákona je nutno postupovat v posloupnosti.* (...) *tento postup má přednost i za předpokladu, že by pro aplikaci § 268 odst. 4 celního zákona byly splněny zákonné podmínky.*“ Odkázal při tom i na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 20133, č. j. 2 Afs 54/2012 – 236. V závěru svého vyjádření žalovaný zdůraznil, že napadený rozsudek krajského soudu je nutno interpretovat tak, že „*jak podle § 268 odst. 3 celního zákona, tak i podle § 268 odst. 4 celního zákona subjektivní prekluzivní lhůta neuplynula a soud se jasně vyjádřil i k prekluzivní lhůtě objektivní. Tento právní důsledek je pro stěžovatele podstatný, je nezpochybnitelný a přezkoumatelný, neuvádí ho v omyl, či nemůže být interpretován jako právní nejistota.*“

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[9.] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je přípustná, byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem. Ve vztahu k poplatkové povinnosti stěžovatele v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že bylo aplikováno ust. § 36 odst. 3 *in fine* s. ř. s., neboť stěžovateli bylo v jednotlivých řízeních o jím podaných žalobách krajským soudem přiznáno osvobození od soudních poplatků (viz usnesení ze dne 11. 4. 2012, č. j. 29 Af 148/2011 – 57 a další). Pokud jde o žalovaného, do 31. 12. 2012 jím bylo Celní ředitelství Brno. S účinností zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě ČR, byla k 1. 1. 2013 zrušena celní ředitelství zrušena a v rámci nedokončených řízení ve správním soudnictví se jejich

nástupcem stává Generální ředitelství cel, které bude v celní správě jediným orgánem rozhodujícím o řádných opravných prostředcích. Proto jako s žalovaným po uvedeném datu zdejší soud jednal s Generálním ředitelstvím cel (§ 69 s. ř. s., ve spojení s § 105 odst. 1 s. ř. s.).

[10.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11.] Nejvyšší správní soud předně považuje za nezbytné zdůraznit, že skutková a právní situace nyní posuzované věci je v podstatě totožná s věcí, kterou Nejvyšší správní soud řešil již ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2013, č. j. 2 Afs 54/2012 - 236 (veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz), a to ve vztahu ke shodným účastníkům řízení, přičemž ani stěžovatelova podrobnější a obsáhlejší polemika nyní přednesená v kasační stížnosti, která se ovšem do jisté míry shoduje s námitkami uplatněnými jak v uvedeném řízením, tak i v řízení o jím podané žalobě proti rozhodnutí žalované, nemohla přesvědčit Nejvyšší správní soud, že by měl svůj právní názor změnit či jakkoliv revidovat. Nejvyšší správní soud proto na podrobnou argumentaci a právní závěry v odůvodnění citovaného rozsudku, zejména ve vztahu k posouzení námitky marného uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření celního dluhu a vymezení účelu příslušných ustanovení celního zákona, pro stručnost odkazuje, neboť plně dopadají i na nyní posuzovaný případ a bylo by neúčelné je zde znovu podrobně rekapitulovat.

[12.] Proto i v nyní posuzovaném případě stěžovatele závěr učiněný Krajským soudem v Brně, že nedošlo k naplnění podmínek k přetržení běhu prekluzivní lhůty a tedy k prekluzi vyměřeného celního dluhu, Nejvyšší správní soud nadále považuje za věcně správný, neboť plně koresponduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu [viz např. rozsudky ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 - 105, publ. pod č. 1837/2009 Sb. NSS, či ze dne 14. 6. 2007, č. j. 8 Afs 37/2006 - 127, v nichž se NSS mj. odkazem judikaturu Evropského soudního dvora podrobně zabýval i jeho souladem s později přijatou úpravou komunitárního práva, zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. 4. 2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (Úř. věst. L 145, 4. 6. 2008, s. 1 – 64)]. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud neshledal potřebu k předložení předběžné otázky ve smyslu čl. 267 pododst. 1 písm. a) Smlouvy o fungování Evropské unie, podle něhož má Soudní dvůr EU pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se výkladu Smluv (tj. Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o fungování Evropské unie), jak mu dával na zvážení stěžovatel. Ostatně, stěžovatel tento svůj podnět formuloval tak, že zdejší soud má položit předběžnou otázku, pakliže „*si nebude jist v otázce výkladu běhu prekluzivní lhůty ve věci stěžovatele*“, resp. souladu právní úpravy obsažené v § 268 odst. 4 celního zákona s celním kodexem. Jak však plyne ze shora uvedeného, Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti ohledně výkladu běhu prekluzivní lhůty v daném případě nemá a důvodem položení předběžné otázky by principielně nemělo být ani řešení tvrzeného nesouladu mezi vnitrostátním právem a právem EU (viz blíže Bobek, M., Komárek, J., Passer, J., Gillis, M.: *Předběžná otázka v komunitárním právu*, LINDE Praha, 2005, str. 109 a násl. a tam citovaná judikatura.).

[13.] Na správnosti uvedeného právního názoru nic nemůže změnit ani podrobná argumentace stěžovatele, kterou se vedle věcné správnosti snaží zpochybnit i jeho přezkoumatelnost a srozumitelnost, a to především v důsledku aplikace odlišných ustanovení celního zákona ze strany Celního ředitelství Brno a Krajského soudu v Brně. Z odůvodnění předmětných rozhodnutí vyplývá, že jak celní ředitelství, tak i krajský soud

dospěly shodně k závěru, že prekluzivní lhůta v dané věci neuplynula, přičemž odlišnost v jejich právních názorech tkví v tom, že celní ředitelství lhůtu počítalo dle § 268 odst. 2 celního zákona, zatímco krajský soud dle § 268 odst. 4 téhož předpisu. Jak již ovšem Nejvyšší správní soud dovodil v cit. rozsudku č. j. 2 Afs 54/2012 - 236, „*tato soudem učiněná korekce právního názoru správního orgánu do hmotněprávní sféry stěžovatele nijak nezasahuje, neboť potvrzuje závěr celních orgánů, že k prekluzi práva nedošlo.*“

[14.] Ze shodných hledisek je třeba hodnotit a rovněž odmítnout i opakované námitky stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí celních orgánů, konkrétně spočívající v nesprávně uvedených citacích příslušných právních předpisů. Jak uvedl i krajský soud ve svém rozsudku, Ústavní soud i Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát zdůraznily, že požadavek na srozumitelnost a jednoznačnost výroku rozhodnutí sleduje legitimní cíl v podobě ochrany právní jistoty osob, které jsou jeho důsledky dotčeny na svých právech. Např. v nálezu ze dne 3. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 772/02 (N 126/31 SbNU 133), Ústavní soud dovodil, že „*je nutné, aby výrok rozhodnutí, kterým je stanovena daňová povinnost (nově doměřována), byl zcela konkrétní, jednoznačný a srozumitelný (čímž je vymezen i případný okruh argumentů uplatnitelných v odvolání).*“ V rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 8 Afs 18/2005 - 78, č. 699/2005 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*smyslem právní úpravy vymezující zákonné požadavky na rozhodnutí je mimo jiné poskytnout daňovému subjektu spolehlivý a srozumitelný podklad pro zhodnocení správnosti vydaného rozhodnutí a umožnit mu zodpovědně se rozhodnout pro to, zda bude proti výměru brojit odvoláním* (...). *Nelze bez dalšího dovozovat neplatnost rozhodnutí z toho, že správce daně uvedl pouze název a číslo právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Nedostatek údaje o paragrafu, odstavci či písmenu nezpůsobí ani nicotnost rozhodnutí, neboť chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali.*“ Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. platí, že ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu pro nezohlednění procesního pochybení správního orgánu (nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí) lze přistoupit pouze tehdy, byl-li „*porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*“. Je tak zřejmé, že zákon vyžaduje určitou alespoň minimální intenzitu tvrzené vady, která by teprve odůvodňovala vyhovění kasační stížnosti.

[15.] Nejvyšší správní soud má však za to, že tato intenzita v nyní projednávané věci dána nebyla. Je zcela zřejmé, že správce daně ve výroku napadených rozhodnutí uvedl jak hmotněprávní, tak procesněprávní předpisy, podle kterých rozhodoval, a to včetně odkazu na celní zákon. Nejedná se tak o případy, na které by dopadaly shora citované judikatorní závěry o chybějících náležitostech rozhodnutí, jež by měly za následek jejich neplatnost. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že výroky platebních výměrů jsou určité a srozumitelné a stěžovatel byl dostatečně seznámen, podle jakých právních předpisů a jejich konkrétních ustanovení (a to včetně celního zákona) a v jakém časovém znění z hlediska jejich platnosti a účinnosti bylo postupováno. Za judikaturou Ústavního soudu kritizovaný „přepjatý formalismus“ by naopak mohlo být považováno právě to, pokud by krajský soud, příp. Nejvyšší správní soud zrušil napadená rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení pouze proto, aby došlo toliko k přepsání (či upřesnění) ustanovení zákona, dle něhož je třeba postupovat (shodně viz rozsudek NSS 2

Afs 54/2012). Vypořádání této žalobní námitky krajským soudem proto zdejší soud považuje za dostatečné a přesvědčivé.

[16.] Za nedůvodné považuje Nejvyšší správní soud i zbylé námitky a argumenty vznesené stěžovatelem v kasační stížnosti. Nelze se tak ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, nesrozumitelný a nedostatečně odůvodněný. Dle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud ve svém rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a velmi podrobně vypořádal se všemi konkrétními žalobními námitkami stěžovatele, byť se často shodovaly s námitkami uplatněnými stěžovatelem již v řízení před žalovaným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu proto nelze spatřovat v tom, že se stěžovatel dosud neztotožnil s dílčími právními závěry krajského soudu ve vztahu k jím vzneseným námitkám, konkrétně: závěr o neurčitosti a obecnosti stěžovatelovy námitky podjatosti dle § 77 daňového řádu; neuplatnění zásady *in dubio mitius* z důvodu absence konkurenčních právních názorů a výkladů příslušných ustanovení nebo výklad pojmů *dlužnická pluralita* a *pasivní solidarita* ve smyslu § 240 odst. 3 a § 250 celního zákona, při němž krajský soud plně vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 30. 3. 2005, č. j. 1 Afs 46/2004 - 61, publ. pod č. 1285/2007 Sb. NSS).

[17.] Přisvědčit nelze ani námitkám směřujícím proti řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku krajského soudu, které bylo dle stěžovatele zatíženo vadami spočívajícími v nesprávně a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když soud neměl vycházet z rozsudků vydaných v trestním řízení vedeném vůči stěžovateli a rovněž měl k návrhu stěžovatele doplnit dokazování. Podle ust. § 52 odst. 2 věta první s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Z napadeného rozsudku jednoznačně plyne, že skutkově krajský soud vycházel z cit. pravomocného odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 39 T 10/2005 - 9474, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 5 To 85/2007 - 10646. Nadto je třeba zdůraznit, že dovolání stěžovatele vůči nim bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 6 Tdo 690/2010, odmítnuto, a ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 1112/11, odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. Provedení dalších důkazů by tedy do věci nemohlo vnést nové světlo (to platí tím spíše, že stěžovatelem namítaná výpověď F. Z., který byl spoluobžalovaným, byla hodnocena již soudy v trestním řízení). Podobně nepochybil ani žalovaný, pokud předmětné důkazy neprovedl, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 8 Afs 81/2007 - 42, „*správce daně neporuší zákon, neprovede-li důkaz, jehož se daňový subjekt dovolává, jestliže z okolností případu je zřejmé, že navržený důkazní prostředek nemůže přispět ke zjištění stavu věci*.“

[18.] Souhrnně Nejvyšší správní soud konstatuje, že uplatněná stížnostní argumentace je nedůvodná a že stěžovatel ve skutečnosti nebrojí proti nezákonnosti napadeného rozsudku krajského soudu, resp. vadám správního a soudního řízení, nýbrž proti výsledku těchto řízení, který je vůči osobě stěžovatele nepříznivý. Na tuto okolnost se nicméně soudní ochrana nevztahuje.

IV. Závěr

[19.] S ohledem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud, obdobně jako ve věci vedené pod sp zn. 2 Afs 54/2012, neshledal pochybení krajského soudu, pokud v napadeném

rozhodnutí nepřisvědčil žalobním námitkám stěžovatele, především v otázce marného uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření celního dluhu. Kasační stížnost tak není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[20.] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení převyšující běžné administrativní výdaje nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu